

Haus Rasmussen:

Imaa Vers.

LII

Geden smilt Ad Takke toger
med en Kost, der er lidt mayer.
Ej den over Dyrstid bleges,
nær den grøn per Bondens Ager
og på seje Kropper smeges.

LIII

Ans Tordeuskjoldrike
var løben af Lære,
saa havde man set hoan
Ad Lavets Ore
i Tronhyen en Tapper
Skredder at var.

LIV Tapre Rødhud, ^{sin} mod ~~den~~ Skolne
ongensig formaar at være:
Hvide Mand per solter Vaad
kom og røvede dit Land.

LIV

Hjateshøjheit Houd løfter,
nær den gemeen Skoven iler,
springer over Hegn og Grøfter
eller per en Gressplet hvider.

I. VI.

Røde Kones brøstmærker
Vej til Fred i Verden funder,
når de Krogeus Saar forbrænder
og kan stille Blod, som rinder.
Kærligheden Lejer vinder
over alle Livets Fjender.

I. VII.

Rochalven løber på alle Kløve
gennem de dånkle Bojsløve.
Hans glæder sig i den lyse Sommer,
og Føden får de, hverken der kommer.

I. VIII.

Alprovidens var i Moses brin
når som Alløvgens smaa;
Redens en røde vider lein;
men det for alligvel geaa;
deres jo altid en Smule Le,
og Føden for da de arme Kne.

I. IX.

Sönderjyllands Jord har drøkket
Danmarks Söimers Blod.
Hold da Ledet sikkert Liebhet,
hvær de Taprestod.

I. X.

Barnelivets fogre Døgl
Lønnen aldrig mer tilbof
Selv an Børn er lidt foflojne,
se pør den med milde Öjne.
Løvet Alvor nok skal lønne,
hvær den glet Tid er onne.

I. XI. (Christian IX).

En Røfster stolt ⁱ pør Hestens Sadel,
en Rødder uden Frygt og Dødel,
en Mand med Trofskab mod sit Land
og mod sin Gud vor Christian.

I. XII.

Quær med de røppe Vænger
gennem Lufften et og vider
og et Billedt for mig bringer.

I. XIII.

Heldes Mand, som Kronen skal bær,
Løp for hans Navn, hans Ret og hans Ore.

^x
I. IV

Sejl Bilt og bær det danske Flag
ind over Hovets Vænde;
då danske Lönnvold, tog et Tog
bring Tiden, medes det er Dag
for du' hool Sikkert Lande.

I. V.

I Aaby Kirke Ordet lyder
for bærde Kron = og aadre jyder.
Den Bondesön Hans Hovens taler,
og Ordet Hjertene hærvaler.

I Aaby Kirke Ordet lyder
for Kron = som og for aadre jyder,
Den Bondesön Hans Hovens Ord
skal Red i Hjertene og grov.
Hjertets Milt og grov.

L. VI. Versand i al din Fødsel;
tal sandt for hele Verden;
Erø sandhed af de andre,
med hvem du her skal vandre.

L. VII. Under et Billede, der viser den persiske
Tronfølge i Tæt med et Skrive; der bemærkes, at
Persens bedømme et Mændes Donelie efter dets
sindes Håndskrift.

O, edle Perserfolk, hi vbe,
dig vil jeg for din Sköndskrift prise.
Hvad angår Europæerne,
saa ligner deres Kræfter
de Tegn, som Smadborn med Besvær
kan kræbe ned ved Tærne.

L. VIII. (Dauke Soedaterini-former).

For dauke Mænd er det en Hæder
at træde frem i Kongens Klæder
De Landet tappert skal forsvare,
naar Fjender bringer det i Fare.
Fret har man nemlig ikke længer,
end til en Stot til Løbet trænger.

LIX.

Morkus Blomst her skömmes Draagt
end Jordens Konge; al dens Praagt;
selv om den vinner og brat ferqvær,
blomstrev dens Börn dog neste Aar.

LX.

Tenk blåt, Tenk ret,
Tenk sandt, Tenk godt,
Ard gøer det let
i stak og smøet.

LXI.

Jens Mikkel^s miste en Sallingbo
i Forn af en eldery Pige;
hans lovet at vds beude tro,
hvis han ej hans vilde sovg;
som bygget de søner en gylden Bro,
den fötte til Luffens Rog.

s) Redaktør ved "Folkebladet".

LXII.

Mikkels med Fornom Jens
en par svar jo aldrig loat.
Men naar Mester ider, som

I. XIII
hørd min Kone lovet, som
hætted Villa, "Solpynt" hems
for at se sin søge Ven, —
saa ved, jeg just ej saa lovel,
hvad hun dertil bar at lovel.

L. XIV. Frederik I.

Da jeg var Konge i dette Land,
jag elsket blev af hver Herrens D.
Men Høindens som mig og som Fanden,
de vilde heller haft Kristjen om Aalen.

L. XV. Frederik IV.

Det faldes par Effemelot Aungt,
at Koudemul var mist svogt Punkt;
men glem ej at se dig selv i Spejl
og huske: enhver har sine Fejl.
Husk derrest: i bareen naadig Gud,
som slætt Lyndes Mougfold yndel id.

Det Hjertes Skuld er Lødsord,
og Løden er den Heres Ord,
som lever alle Dage.

Na' skal se Løden vær Frygt,
gør der end trouge Tider;
stør det kun under Herrens Frygt,
da sepe skal omsider,
som du trods Regn og Hvordlivstid
kun Lørd Løden modens tid,
med Hørens Dage skrider.

Det du for Gloven fast i Jord,
er Hødens end svogt;
den Herre, hvor, på hvem du tror,
vil Tog i Tønnen Agle,
Løden Færre for det rette Fald,
og Løden vohser, vinder skal,
fæl den den hjemkomme agle.

L. XX. Mikkel sigte Hørens Spor
i de hvide Sne.

Men han finder det? jeg tror,
at han nok skal se,
når han nyfrygt gior,
hvør Hr. Martens vær.

I. XXI

Ulvor dybt i Grovul tom
~~hvor det kan ses~~
i sine hvide Hvide.

Maves Hvingreg bræver Mand
for Makers Dyr og Fugle.
Men der finder det som døjt
at en Fugl skal flyve højt,
og Morkens Dyr sig skjule.

I. XXII

Som den Urd er i Vær,
bæver Høsten, som den fev.
Nemest per Makers gove
og senere, hvad den soer.

I. XXIII. Christen III

Ved Grevens Fejde til Magten jeg kom;
jeg stred for den soade Lutherdom,
og heldigt var det, at jeg tillige
ved Korkens Gods kunde mig besyge
jeg Hvermand gave fuldgode Keer
en Magt de nød over hvide Åar.

LXXVIII.

Pulle, palle, Paddekat
 slyder op i mørke Nat,
 gemme's Gift i sine Rør;
 hvis du spiser dem, du dør
 og forlo der Livet brat —
 Puller, palle, Paddekat!

LXXIX.

Tjivens ridders; Fyretro
 og gales, som højt et gj' alder;
 Hønen ~~Hønen~~ er nok et lille Tø,
 hui' kommer, naar bar bar holder
 Er det kendt Mennesker løj sanden,
 at Kvinde løber efter en Mand?

LXXX.

Shaden bygge storsomme Rede
 i Træts højeste Top;
 Kyllingens per Jorden veld
 vil gerne den have derop;
 godk den ved jo et Krig per Kvind
 er den Lov, som først blev givet.

LXXXI.

Mikkel ridders med vaaque Gine
 og spejder efter lidt blod;
 alle de Fugle bork er flojne,
 som gerne har Ode god.
 Men Harkod er da også deflygt;
 kom den end, vor det højt beflygt.

I XXXVI.

Vær medlidende mod andre
og kun streng mod dig selv,
saa kom uden Frygt din vandre
løb med Livets stride ~~stride~~ Elv.

I XXXVII.

Løft Gæst op mod Houens Hvaler!
Gaa se saa far Alver i dig selv
og følg det Løb, som Gud har tænt,
da er der ret paa Vejen vent.

I XXXVIII.

Jo mere det goes frem,
des ~~bedre~~ ^{mer} goes det hjemad.
Ej Grevens Pundken sættes,
men Liv paa en forjætt.

I XXXIX.

Et nøjsomt Soud er bedst end Guld,
Hvad hjælper det, ~~at~~ du har Kirken
fald,
nær ~~stærkt~~ ^{bøttet} det rinder dig i Hæ,
at andre Folk ham mere end du!

XC' Kong Salomon siger til Tyren,
som elsker for meget sit Lige:
"Du dovre, gaa her til Myren
og følg opmærksomt dens Vej.
Lær fem den Videns i Ejer.

XCI. Vær kun streng imod dig selv,
men barmhjertig mod de andre,
som her under Himlens Avler
skal prøv Jordens med dig vandre.
Når du glæde kun din Næste,
er det til dit eget Redde.